

САБОРСКА ПОСЛАНИЦА

СА МОЛИТВЕНОГ ЦРКВЕНО-НАРОДНОГ САБОРА
У МАНАСТИРУ СВЕТОГ НИКОЛАЈА МИРЛИКИЈСКОГ

у Лозници, код Чачка 1. јуна 2014. године

ЕПАРХИЈА РАШКО-ПРИЗРЕНСКА
И КОСОВСКО-МЕТОХИЈСКА У ЕГЗИЛУ

САБОРСКА ПОСЛАНИЦА

СА МОЛИТВЕНОГ ЦРКВЕНО-НАРОДНОГ САБОРА
У МАНАСТИРУ СВЕТОГ НИКОЛАЈА МИРЛИКИЈСКОГ

у Лозници, код Чачка 1. јуна 2014. године

ЕПАРХИЈА РАШКО-ПРИЗРЕНСКА
И КОСОВСКО-МЕТОХИЈСКА У ЕГЗИЛУ

Благочестиви народе Божили, толико мноштво на овом величанственом молитвеном сабору који се претворио у море народа, нико није на силу довео. Сабрали су вас свети оци и учитељи Цркве, које данас, у *Недељу свештих отаца*, празнујемо. Њиховим заступништвом сабрани у име Оца и Сина и Светога Духа, на овом свештеном, *Молитвеном црквено-народном сабору* у манастиру светог Николаја Мирликијског чудотворца, у Лозници код Чачка, настављамо традицију молитвеног црквено-народног и богомољачког саборавања, како бисмо потврдили доследност у свему ономе што смо на прошлогодишњем *Молитвеном црквено-народном сабору* овде, у Лозници, установили. На ово дело одважили смо се будући одлучни у намери и настојању да останемо на путу светих отаца и светог Саве Српског, ради очувања вере православне и Српске православне цркве, онакве какву су нам наши оци основали и предали. Баш у *Недељу свештих отаца*, тј. данас, следи њиховим стазама није случајност, него је свесно истрајавање у нашим главним смерницама, сагласним са данашњим празновањем. Овај светли празник *Бојаносних отаца* празнује и званична Српска православна црква, међу њима и Патријарх и епископи *екуменисти* и *новошарци*; устима их празнују а делима, пркосећи им одричу се њихове вере и предања. Данас се, такође, навршава четврта година од прогонства свештеномонаха, монаха и монахиња, од стране Патријарха и Синода Српске православне цркве, са простора наше Епархије рашко-призренске. Пуне четири године, дакле, та Епархија пребива у прогонству, тј. егзилу. Због свега наведеног саставили смо и објављујемо:

САБОРСКУ ПОСЛАНИЦУ

Светила и учитељи васељене, свети оци, сабрани на *Шештом васељенском сабору* које, између осталих, такође данас празнујемо, научише нас овоме: *Кад се започиње било говор, било дјело, најбољи је ред, по речима бојослова, од Боја започети и с Бојом завршити.*¹ Зато смо и ми започели ово исповедање благочашћа, тј. вере православне, у име Свете, Јединосуштне, Животворне и Нераздељиве Тројице – Оца и Сина и Светога Духа. Таквом почетку учи нас, такође, и богомудри Јустин Ђелијски, који каже: *У Свему што је црквено учествоје сав Бојочовек, а кроз Њега и Њиме и сва Свећа Тројица. Стога свети оци неуморно благовесте: у Цркви све бива од Оца кроз Сина у Духу Светом. Ко год и што год је ван тога – ван Бојочовека је, ван Свете Тројице је, ван Цркве је.*²

Свети Сава је пре много векова рекао, а ми за њим понављамо: *Браћо и пријатељи и оци и чеда бојозвана, приклоните бољубива срца ваша да чујете божанске дојмаше. И чувши ове свете речи ставите их, браћо, у срца ваша и у савести душа и пред очи ума, и разумите их.*³

Следујући примеру светих отаца, следујемо и њиховим речима, те будући сагласни са њима, саборним гласом понављамо: *Кад ми данас исповједамо благодасије, и Црква, у којој је Христос темељ, сваким даном расте и најпредује... започ-*

¹ Епископ Никодим Милаш, *Правила Православне цркве с шумаченима*, књига I, Нови Сад, 1895. стр. 427.

² Преподобни Јустин Ђелијски, *Сетве и Жетве*, Београд, 2007, стр. 204.

³ Свети Сава, *Беседа о правој вери*.

*ињући сада свети говор, Божијом благодаћу установљујемо, да се има чувати чиста од сваке новшине и неповријеђена вјера, коју су нам предали свети оци и слуша Слова, бојоизбрани апостоли; затим вероисповједање триједине и осамнаест светих и блажених отаца, који се сакупише у Никеји... јасно научише вјерне, да једнаким поштовањем поштују Оца и Сина и Духа Светога...*⁴

Током два миленијума постојања Цркве Христове многе буре и таласи на мору њеног историјског трајања претили су да је потопе – Њу коју називамо *Барком спасења*, чији је *Крманом* сам Христос Богочовек. У складу са предањем светих апостола и светих отаца, положивши сву своју наду и поуздање на Христа и на Његове божанске речи утехе, упућене светим апостолима, кад бежу у страху витлани буром на мору: *Не бојте се; ја сам, не плашите се* (Мт 14, 27), постављамо почетак овом нашем саборном делу исповедања вере православне и борбе за њено очување. Уздајући се тако у Христа као *Темеља*, ми смело са светим оцима светог Трећег васељенског сабора понављамо: *Овај свети Сабор учинио је својим председником и својом влашћу самога Христа.*⁵

Од нашег духовног оца и оснивача Српске православне цркве, светог Саве, као и од осталих светих отаца, научени смо да се без обзира на историјске околности, на искушења и невоље, пре свега и изнад свега држимо праве вере, оне вере коју је сам Богочовек Христос установио, коју су апостоли проповедали, пророци најавили, а свети оци примили и нама у наслеђе оставили. Црква Христова, као наша духовна мати, која

⁴ Епископ Никодим Милаш, *Правила Православне цркве с шумаченима*, књига I, Нови Сад, 1895. стр. 427.

⁵ Преподобни Јустин Ђелијски, *Дојмашика III*, Београд 1978. година, стр. 228.

нас рађа за живот вечни, утемељена је и изграђена на тој и таквој вери, зато и ми њена духовна деца, као чеда верна својој духовној мајци, другог темеља осим праве вере Христове немамо и не прихватamo. На тај начин следујемо упутству и поуци отаца светог *Седмог васељенског сабора*, који рекоше: *Нека нас исправе учења благољубивих Отаца. Приући из њих, ми смо се наћили истине; следујући њима, ми смо проћнали лаж... Оци проповедају, а ми остајемо послушна чеда и хвалимо се пред лицем маћере Предањем Васељенске Цркве*⁶. Наша вера је вера апостолска, вера светог *Символа вере*, вера светих *Седмориx васељенских сабора*, на којима су свети оци Цркве, Духом Светим сабирани и руковођени правилно испитали и утврдили свете догмате и свете каноне, чувајући их као богооткривену истину од било какве примесе мудровања по људском разуму, јер *Догмати су вечне богочовечанске светиње*.⁷ Такву непромењену и целосну веру апостолску и веру отачку и ми исповедамо и настојимо да у њој живимо и да њу као богопредану сачувамо. Чувајући веру православну, чувамо себе.

Богочовек Христос је за Себе рекао *Ја сам пут и истина и живоћ* (Јн 14, 6). Ходање тим *Путем* и том *Истином* у *Живоћ* вечни јесте живљење у вери Христовој, вери православној коју морамо да сачувамо. Другог пута ка спасењу нема. Зато је потребно стражити и бдети да не бисмо са тог пута залутали, да не бисмо били заведени. Из тог разлога Господ у светом Јеванђељу поручује: *А што вам кажем, свима кажем: сстражи-те* (Мк 13, 37).

На *будност* и *сстражење* очински нас упућују и речи светог и богоносног оца нашег Саве Српског, који нас упозорава кад

⁶ Исто, стр. 230.

⁷ Исто, стр. 230.

вели: *Многу јерес у разна времена и раздобља јаво измисли и многи кукољ зловерја кроз слуће њеове јересначелнике посеја у васељени ради кварења и смућивања праве вере, које ми проклињемо, и с њима оне који измислише зле догмати, и ћнушамо се сваке нечашћиве јереси*.⁸ Овим очинским речима поучени, сведоци смо да се и данас суочавамо са таквом опасношћу која у виду свакојаких јереси, екуменизма, реформаторства и отвореног прогона правоверних нарушава спасоносни мир и јединство вере у духовној градини светогa Саве, Српској православној цркви и уопште, у Цркви широм Васељене. Ми, пак, наоружани истином и силом свете вере православне смело и смерно стојимо у њој и спремно устајемо у одбрану исте, руковођени поуком и примером светих отаца, који су у сличним временима говорили и писали: *Како, дакле, да се ћући када је вера нападнућа и када су толики заблудели! Нећемо ли се појавићи на Христовоме суду? Нећемо ли одговараћи за тако безразложно ћушање?*⁹ Таквом ревношћу и таквим речима је, у своје време, веру бранио неустрашиви стуб православља и отац Цркве, свети Кирило Александријски.

Остајући на линији таквог отачког ревновања и предања радујемо се поновљеном изласку из штампе књиге догматског садржаја, коју је приредио епископ Артемије под називом *Одбрана православног исповедања вере од кривоверја епископа проф. др Ђинашија Мигућа*. Са гнушањем одбацујемо све јереси и новачења побројана у тој књизи, а у целости прихватamo све светоотачке наводе, богонадахнуте речи и божанску науку православног исповедања, што су насупрот јереси изложене у

⁸ Свети Сава, *Беседа о правој вери*.

⁹ Протојереј-ставрофор др Радомир В. Поповић, *Васељенски сабори, Први, Други, Трећи и Четврти, одабрана докуменћа*, књига 1, Београд, 2012. година, стр. 187. *Прво Кирилово писмо Несторију*.

поменутој књизи. Садржај књиге нас наводи на жалосну констатацију да се у Српској православној цркви, особито у црквено-образовним установама, не иде путем који су нам свети оци оставили. У овим установама не само да се вера православна не чува од штетног утицаја и светског, људског умовања, већ се чини супротно. Насупрот таквом поступању у Српској православној цркви, наше богослужбено предање нас опомиње и учи: *Божанско је, нейприкосновено је, неизменљиво је свето правило Цркве: Не треба ништа ни додавати, ни одузимати Светом Предању православне вере наше.*¹⁰ О томе расудивши, свети Тарасије Цариградски, као председавајући на светом *Седмом васељенском сабору* догаје: *Што се тиче догмата то, погрешити у малом или у великом, свеједно је; јер се и у једном и у другом случају нарушава закон Божији.*¹¹

На жалост, у Српској православној цркви је овакво предање погажено, те се уместо православне вере и светоотачке истине пропева и учи нека нова вера, која је пород људског изума, схоластицизма и „академске преучености“. Такво неправославно богословствовање као крајњи циљ има приправљање пута екуменистичким, унијатским стремљењима јерархије Српске православне цркве. Од таквих стремљења, штетних за Цркву православну, јерархија Српске православне цркве не одустаје, иако је много пута до сада опомињана и упозоравана, како од стране правоверних пастира, тако и од стране верног народа. Пркосно крупним корацима иде у све веће дубине екуменистичке јереси и глобалистичке сервилности. Таквим њеним поступањем најгрубље се нарушава суштинско јединство

¹⁰ *Служба ошћих Светиш Ошћа на јушрењу*, канон, песма 9, *Ошћих Минеј*.

¹¹ Према: Преподобни Јустин Ђелијски, *Догматика III*, Београд, 1978. година, стр. 230.

у исповедању православне вере у Цркви Христовој. А суштинско јединство се рађа из светоотачке саборности и представља темељ црквеног јединства искључиво ради очувања правоверја и спасења душа.

Свети архијерејски сабор Српске православне цркве, тј. сви њени епископи су пре шест година, залагањем и трудом епископа Артемија, који је испоштовао регуларну процедуру, били упознати са јересима и недопустивим новачењима у крилу Српске православне цркве. Пре свих, од стране професора догматике на Богословском факултету Српске православне цркве, епископа браничевског др Игњатија Мидића, како напред поменуемо, али и од многих других клирика и професора у Српској православној цркви. Суочени са оваквим стањем у Српској православној цркви, покренути истинском хришћанском љубављу и залагањем за очување јединства вере и јединства Цркве, све који се поводе људском умовању по питању светих догмата, овом приликом подсећамо на деветнаесто правило светог *Шестог васељенског сабора* које заповеда: *...да предстојници цркава сваки дан, а особито у дане Господње, поучавају сав клир и народ речима благодасија, изабирајући из божанствености писма мисли и расуђивања о истини, и држећи се у томе установљених већ граница и предања богоносних ошћа. Чак и кад искрсне какав сјор о неком мјесту у Светом писму, нека никако друкчије то место не тумаче, него како су га изложили у својим списима светила цркве и учитељи, и са тим списима нека буду задовољни, а не да састављају своје речи, да не би, будући можда неискусни у томе, пренебрегли оно што треба да се чува.*¹² Дакле, канони нас јасно поучавају и упућују да по питању вероисповедања у

¹² Епископ Никодим Милаш, *Правила Православне цркве с тумачењима*, књига I, Нови Сад, 1895. стр. 489.

свему и у потпуности следимо свете оце и њихово предање, а не да измишљамо неко своје предање, нити да састављамо неку своју науку, која није у складу са јеванђелским, апостолским и светоотачким богословљем.

С обзиром да од поменутог Архијерејског сабора Српске православне цркве 2008. године, па све до данас, ни један епископ осим епископа Артемија, није стао у одбрану исповедања вере православне од новопроповеданих догматских застрањивања, постаје јасно да сви они сnose непосредну одговорност за такву небригу због напред наведеног урушавања и гажења православног исповедања вере. Иако су, као епископи обавезни, у складу са положеном епископском заклетвом да страже над својом паством и да чувају јединство исповедања вере православне, они то не чине. Шест је година протекло, како већ истакосмо, од дана када су епископи упознати са јересима проповеданим унутар Српске православне цркве, протекло је и три месеца од објављивања већ два издања поменуте књиге епископа Артемија о тим јересима, а српски епископи и даље ћуте упорно истрајавајући у равнодушном ставу наспрам издаје и кварења вере православне.

Својим ћутањем српски епископи се придружују нецрквеним и неправославним поступцима патријарха Иринеја, тј. заједничким молитвама са јеретицима, углавном папистима-римокатолицима; његовом учествовању у јеврејској служби паљењем свећа у синагоги; његовој изјави о томе да су све вере добре; његовој честитци римском папи Франђи, у којој истиче да га је Дух Свети поставио на трон римских епископа; његовој заслепљености у томе да не одустане од тог екуменистичког неправославног усмерења и бедне сервилности глобалистичкој доктрини. Особиту саблазан међу православним верницима

изазвало је и дрско увођење мирјана, чак и жена, у свети олтар, од стране епископа новотарца, Григорија захумско-херцеговачког, који себе назива бискупом. На све то српски епископи и даље ћуте, и ћутањем настављају са издајом вере.

Смело и отворено у одбрану те вере стао је само један епископ Српске православне цркве, кога напред помену смо, а то је епископ Артемије. И како је он због такве ревности „награђен“? „Награђен“ је изгоном из поверене му, одозго, Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске; прогоном; медијским линчем; исконструисаним оптужницама и разноврсним и свакојаким понижењима. Све то поменуто овде, остављамо на савест свим учесницима Светог архијерејског Сабора Српске православне Цркве, историје ради. Сваки од њих понаособ одговоран је колико и цео Сабор због толиких канонских и догматских застрањивања. Упркос томе, нас правоверне и страхом Божијим прожете, духовно крепе и јачају речи светог оца Јустина Ћелијског који, пишући о истинској саборности у Цркви, вели: *Истина бојочовечанске, еванђелске вере није у броју, већ у сили и Духу Светоме. Јачину и истинитост вере проверава бројем њаизам, а православље никад и до века.*¹³ Докле год смо верни предању светих отаца, дотле ћемо ходити њиховим путем. Заједно са њима бројнији смо и јачи. На тај правац нас у новије време усмерава и преподобни отац Јустин Ћелијски упозоравајући јерархију Српске православне цркве, речима: *Ако наша Помесна црква жели да остане православна и да иде најпре, она то може једино ако корак који хоће да учини најпре учини саборно: са свима апостолима, са свима мученицима, са свима исповедницима, свима светим оци-*

¹³ Преподобни Јустин Ћелијски, *Сетње и Жетве*, Београд, 2007, стр. 209.

ма.¹⁴ Такву саборност ми данас овде проповедамо као насуштну и спасоносну. Зато је наш превасходни задатак да чврсто стојимо на путу светих апостола, светих отаца, светих мученика и свих светих. Држећи се вере коју су они држали, ми имамо неразрушиво и несумњиво јединство са њима. Исти црквени отац је записао: *Свети Оци наши су стражари Васељенске Цркве; они непрестано страже над мисленим бедемима њеним...*¹⁵ Стражећи над мисленим бедемима Цркве, а то су свети догмати и канони вере наше, ми се прибројавамо светотачким редовима. Имајући њих за саборце у овој духовној борби војујуће Цркве на земљи, треба да удаљимо од себе сваки страх, сваку колебљивост, јер сви који за пријатеље и заједничаре имају угоднике Божије, за свог савезника имају самога Бога. Докле год пребивамо у јединству вере и побожности са њима, нема разлога за малодушност, јер за свог помоћника имамо самог Началника и Савршитеља спасења нашег, Христа Богочовека, *дивнога у светима својим* (Пс 67, 36). Тако верујемо, тако исповедамо, јер нас тако Црква, као наша брижна духовна мати молитвеним гласом учи песмом: *Постарајмо се побожно проводити живот, да постанемо заједничари светих Отаца, у којима је бољаштво православног учења.*¹⁶

Таквом вером прожети, те покренути јеванђелском одговорношћу за њу и Цркву православну, ужасавамо се над страшним призором који се пре педесет година догодио у најсветијем граду Јерусалиму, када се у цркви Светог гроба Господњег патријарх цариградски Атинагора сусрео са римским папом

¹⁴ Преподобни Јустин Ђелијски, *Хришћански живот*, бр. 2, Сремски Карловци, 1925. година, стр. 83.

¹⁵ Преподобни Јустин Ђелијски, *Домаћиника III*, Београд, 1978. година, стр. 230.

¹⁶ *Служба ошша Светих Отаца на јутрењу*, канон, песма 9, *Ошши Минеј*.

Павлом VI, да би годину дана касније међусобно „скинули анатеме“. Чин скидања анатеме, од стране цариградског патријарха, без превазилажења узрока исте, (а узрок је римокатоличка јерес) представља негацију свих *Седмориx васељенских сабора* и целокупног догматског предања Цркве православне. Таквим сусретом у Јеруслаиму започет је такозвани „дијалог љубави“ а римокатоличка верска заједница је названа „сестринском црквом“. Ужас оваквог призора додатно увећава вест о томе да је педесетогодишњи јубилеј тог несрећног и јаловог догађаја, ове године био обележен у Јерусалиму суретом између цариградског патријарха Вартоломеја и римског папе Фрање 25. маја. Сваки православни хришћанин се с правом пита какав је досадашњи плод таквих сусрета и свих јалових теолошких дијалога и мноштво потписаних неправославних декларација током протеклих педесет година? Плодови су горки и очигледни: римокатолици се нису одрекли ни једне своје јеретичке заблуде, а мноштво православних је дубоко саблажњено и потресено лицемерним „дијалогом љубави“ и, са њим повезаним, заједничким екуменистичким молитвама православних епископа са јеретичима. Светом Марку Ефеском било је довољно годину дана расправе са латинима да схвати њихову неискреност и неспремност на покајање и прихватање православног учења, зато је о томе овако писао: *Многа је било изгубљеног времена*¹⁷, додавши, *између истине и лажи не може да се нађе ништа средње*¹⁸. *Никада се човече, оно што се односи на Цркву, не ре-*

¹⁷ *Изложене светог Марка Ефеског о сабору*, одељак 6, према: архимандрит др Амвросије (Погодин), *Свети Марко Ефески и Флоренцијска унија*, Краљево, 2007, стр. 229.

¹⁸ Свети Марко Ефески, *Окружна посланица*, одељак 5, према: архимандрит др Амвросије (Погодин), *Свети Марко Ефески и Флоренцијска унија*, Краљево, 2007, стр. 229.

шава компромисом...¹⁹ Очигледно је да епископима екуменистима ни педесет протеклих година није довољно да се уразуме и схвате поменуте речи светог Марка Ефескога, као и непобитну чињеницу о томе да досадашњи бесплодни „дијалог љубави“ није донео ништа добро. Напротив, породило је савремену екуменистичку јерес и свеопшту саблазан у Цркви.

Поступци епископа екумениста и њихов „дијалог љубави“ рађају многе недоумице, од којих је и ова: Откуда екуменистима и зашто толика љубав према јеретикима, ради које демонстрирају окрутну мржњу према антиекуменистима и исправнима у вери?!

Имајући у виду такву настројеност екумениста, овом приликом изражавамо, такође, забринутост због најаве *Свејправославног сабора* који би требало да се одржи 2016. године. Шта нас, углавном, дубоко забрињава? Начин припремања тог *Сабора*; црквени великодостојници који га припремају, међу којима су углавном осведочени екуменисти и реформатори; вештачки наметнуте теме тог *Сабора*, као и остало што ће евентуално тај догађај пратити. Све то улива оправдану бојазан да такво саборовање неће бити у Духу Светоме, у духу светих апостола и светих отаца. Јер, како каже свети Јован Златоусти: *Чему почешак није добар и остало је за одбацивање*. И заиста, оно што је у самом зачетку лоше, не може имати ни добар крај. У том духу свети владика Николај Жички каже: *Ко је од почетка пошао кривим путем, мора се вратити назад и ухватити правилан почешак, шј. корачаћи ноћом правим путем*. На ово нас упозоравају и пророчке речи многих савремених отаца, осведочених својом побожношћу и светим животом. Посебно

¹⁹ *Посланица светог Марка Ефеског Георгију Схоларију*, одељак 2, према: архимандрит др Амвросије (Погодин), *Свети Марко Ефески и Флорентинска унија*, Краљево, 2007, стр. 229.

истичемо речи оца Јустина Ђелијског које је упутио као озбиљно упозорење ондашњој јерархији Српске православне цркве, а које остају савремене, свеже и оправдане и у нашем времену: *Свестан ... штања у савременој Цркви Православној и уопште штања у свешћу... савест ми налаже да се поново обратим молбом и синовским вајањем Светом Архиепископском Сабору мученичке Српске Цркве: да се наша Српска Црква уздржи од учешћа у припремама за назови „Васељенски“ сабор, и поштовоу од учешћа на њему. Јер ако до таквог Сабора – не дај Боже! – дође, од њега се може очекивати једно: расколи и јереси и погибија безбројних душа. А гледано из апостолско-светоотачког историјског искуства Цркве, такав Сабор ће уместо лечења већ постојећих створити нове ране на телу Цркве и створити јој нове проблеме и недаће.*²⁰

Уместо јеванђелски целисходне и насушно потребне осуде синкретистичког екуменизма, као духовне пошаст и јереси какве до сада није било под капом небеском, за тај, такозвани *Свејправославни сабор* спремају се теме и канонска питања која не представљају суштински проблем Цркве православне, већ средство остварења личних амбиција неких црквених поглавара. А знамо колико амбиција, као лик и подобије гордости и индивидуализма, разједа и наноси штету Цркви. Екуменистичка јерес се, пак, међу темама тог *Свејправославног сабора* представља, авај, у похвалном смислу, тј. – као неопходни дијалог са инославнима у мисионарске сврхе, иако је свакој православној савести јасно да је савремени екуменизам, као јерес, у потпуности лишен истински православног, а тиме и мисионарског садржаја. Основна тежња данашњег екуменизма своди се на то да се све назови „цркве“ изједначе и представе као гране

²⁰ Преподобни Јустин Ђелијски, *О „Првој предсаборској конференцији у Шамбезију“, Сетве и Жешве*, Београд, 2007, стр. 680.

преко којих се подједнако постиже спасење, што представља директан атак на *Символ вере* из којег знамо за Једну Цркву и Једну Њену *Главу* – Христа, *Који* није глава „многих тела“ као ни „цркава“. ПравOVERНИ народ и сва православна васељена, с тога, жеравично ишчекује саборну осуду ове јереси од стране православних пастира, како би у Цркви завладао мир и поредак, толико потребан, а толико нарушаван јересима и новачењима у вери и предању. На ту потребу, јерархију Српске православне цркве упозоравамо и ми, скупа са оцем Јустином који је у вези са тим пре више од тридесет година писао архијерејима Српске цркве: *...Пишање које би, по нашем осећању и сазнању, могао и требао да расправља један уистину Васељенски Сабор Православне Цркве данас, јесте пишање «екуменизма». То би у ствари био еклисиолошки проблем шј. проблем Цркве као Бољочовечанској орґанизма једној и јединственој који је савременим екуменским синкретизмом доведен под сумњу.*²¹

Такође, из историјског искуства знамо какву штету је папизам нанео Цркви Божијој и колико је људских душа папизам као јеретичка институција одвела далеко од пута спасења. Отац Јустин је још онда предвидео шта је суштинска тежња тадашњег, као и садашњег, на жалост, цариградског патријарха, а то је жеља за апсолутном влашћу у Цркви; жеља за првенством, не по части које му канонски припада, већ по власти и управљању. На ово је указивао отац Јустин и следећим речима: *У последње време Цариградска патријаршија је произвела огроман број ейискоја и миштрополишта, све углавном шишуларних и фиктивних. Ваљда се врши припрема да се на будућем “Васељенском Сабору” бројношћу шишула обезбеди већина гласова за неопайисичке амбиције Цариградске патријаршије... у понашању представника Цариградске*

²¹ Исто. 678.

*патријаршије последњих деценија осећа се исти онај нездрави немир и болесно духовно наситројење које је Цркву у 15. веку довело до Флорентијској издајства и срама.*²²

Тако, дакле, размотривши питање одржавања *Свеправославној сабора*, најављеног за 2016. годину у Цариграду, са позиције апостолско-отачког предања ми унапред одбацујемо одлуке тог и сваког другог сабора, уколико оне не буду доношене у Духу Светоме; уколико не буду духом и словом у континуитету и у складу са свим васељенским и помесним саборима, који су као богонадахнути прихваћени од стране Цркве Божије. Томе смо научени од светих отаца, који на светом *Седмом васељенском сабору* овако исповедише: *Ми смо последовали Предању Васељенске = (Католичанске = Саборне) Цркве, и ништа нисмо ни одузели ни додали, и с љубављу примамо све што је исцотейка примила писмено и усмено свети Васељенска Црква...* Оно пак што су одбацивали божанствени Оци, то одбацујемо и ми, и сматрамо то за непријатељско Цркви. *Истинити и најправилнији суд Цркве састоји се у овоме: не допусити у Цркви новачења, а исто тако и не одбацивати ништа. И тако, слеђујући Отачким законима, и добивши благодат од једнога Духа, ми смо све што се односи на Цркву сачували непромењено и без одузимања.. Ми слеђујемо древном законодавству Васељенске Цркве. Ми држимо заповести Отаца. Ми анатемисемо како оне који ништа догају учењу Васељенске Цркве, тако и оне који ништа одузимају од тога учења. У свему држећи се учења бољоносних Отаца наших, ми проповедамо то учење једним устима и једним срцем, ништа не догајући и ништа не одузимајући од онога што нам је предано; најроштив, ми се утврђујемо у њему и окрепљујемо њиме. Ми исповедамо и учимо онако како су прописали и*

²² Исто, стр. 675–677.

ушврдили Свети и Васељенски Сабори.²³ Нека свако у Цркви разуме и нека се умудри, да дрско мењање догматског и канонског православног предања носи са собом анатеме отаца свих православних васељенских и помесних сабора.

На овом црквено-народном саборовану дужни смо, такође, подсетити да се ове године навршило петнаест лета од злочинског бомбардовања наше земље, од стране западне војне организације НАТО, након којег је извршена окупација Косова и Метохије. Навршило се и десет година од *Маршовског погрома*, који се догодио наочиглед окупаторских НАТО снага на Косову и Метохији. Материјална штета која је тим злочинима причињена веома је велика, али духовна штета је много већа, јер су уништене светиње и људски животи. Рана, настала током бомбардовања и окупације наше земље и даље је незалечена; отворена је, те и даље боли сваког православног Србина. Зато је наша хришћанска и људска дужност да то страдање и жртве које су у њему пале никада не заборавимо, апелујући и овом приликом на Владу Републике Србије да прогласи окупацију Косова и Метохије, а не да уз прећутну сагласност Српске православне цркве, наставља политичке процесе издаје наше свете лазаревске и мученичке територије. Дужни смо да се напред поменутих страдањем поучимо и да схватимо ко су нам пријатељи, а ко непријатељи. Тако поучени састрадавамо са нашим истинским пријатељима и браћом по вери и крви, са великим Руским народом, особито са оним делом тог народа који ових дана страда у Украјини, тј. Малорусији. Западне империјалистичке, колонијалне и фашистичке снаге користе у својој инвазији на Украјину, своја уобичајену стратегију: лажну демократију, медијски рат, обмањивање светске јавности, дакле,

иста средства примењивана против српског народа деценијама уназад. Не изненађује нас ни страшна чињеница да је Запад у овом недељу и овог пута окриљен благословом Ватикана, тј. благословом украјинских отпадника од православља – унијата, који су, као и много пута кроз историју, позивали на убијање и истребљење православног руског народа у Украјини. Из нашег свенародног трагичног искуства знајући са каквим непријатељем се суочавају дужни смо пред Богом, историјом и својом савешћу, да свим својим срцем стојимо уз нашу православну руску браћу. Будући сами окупирани од стране истих непријатеља, немоћни да својој православној браћи пружимо помоћ у физичком смислу, упућујемо им своју молитвену и моралну подршку, испуњену истинском братском љубављу и састрадавањем.

Ове године се навршава и стогодишњица почетка Првог светског рата. Захваљујући чојству и јунаштву наших славних предака, ту свеопшту људску несрећу памтимо као трагични, али и славни део наше историје. Еванђелска традиција српског патријархалног друштва увек је надахњивала наше претке да, кад је то потребно, и своје животе положи у одбрани отаџбине и свог народа, супротстављајући се тиранима у сваком времену. Наш дуг према њима и њиховој жртви је, не само да се њих сећамо, да се њихове жртве опомињемо, већ да их у томе и следимо, супротстављајући се, у мери наших могућности и ововременим тиранима. Дужни смо пред Богом и пред нашом историјом да уградимо себе у ту вечиту борбу православног српства за *Крст часни и слободу злаћну*. А та борба и даље траје и трајаће докле год Косово и Метохију не ослободимо од окупатора.

²³ Према: Преподобни Јустин Ђелијски, *Домаћиника III*, Београд 1978. година, стр. 230–231.

Од посебне је важности, и света је дужност одупирање свима и свакоме ко тенденциозно прекраја историју на штету и поругу наших часних жртава у Првом светском рату, али и пре, и после њега све до најновијег рата у Босни и Херцеговини, и бомбардовања Србије, Косова и Метохије. Намере непријатеља су да нас, као жртву представе за агресоре, а западне завојеваче великих освајачких апетита, да представе за недужне жртве, иако управо ови носе директну одговорност за толика почиње-на зла над српским народом.

Уз тугу и жаљење за свима пострадалима, не смемо се оглушити ни о поруку коју нам са собом носе последња страдања нашег народа од водених стихија. Када људи својим грехом бунтују против Бога, онда и природа бунтује против човека. Бог је природу створио да послужи човеку, али када човек не служи Богу, природа престаје да служи човеку. Српски народ је уто-нуо у грех неверја. Потрошачки менталитет западне антикултуре развејава као ветар остатке лажног комунистичко-материјалистичког морала без Бога, а Србија се показује као морална и духовна пустиња. Зато поплаве од Србије чине пустош и у физичком смислу. Мало је оних који се искреном вером и служењем обраћају Богу, а још је мање истинских пастира који људе приводе покајању, поучавањем у истинској вери и исправном живљењу по православном учењу и предању. Са још већом тугом слушамо, кад је реч о недавној поплави, анемичне поруке и „поуке“ јерархије Српске православне цркве, пре свих патријарха Иринеја, који нема пастирске смелости и апостолске одважности да каже народу истину о поплавама – да су оне између осталог, и последица свенародног греха; да поучи народ онако како је то чинио свети владика Николај, пишући: *Пошом (симболички) представља греховни пошом, као што је јасно из пошом у време праведнога Ноја. Ако се греси не суз-*

бију, неће се оставе да се множе и расту, они брзо као водена бујица нагођу и пошоме душу једног човека или једног народа. Пошом водени шада долази, да то стање душа људских објави, да би се људи освесетили, сетили Бога и покајали.

Духовни помор и мноштво умртвљених душа и савести у нашем народу собом доносе и физичке жртве проузроковане многим болестима, катастрофалним поплавама и најстраш-нијим грехом – чедоморством. На стотине хиљада нерођене деце бива убијено од стране њихових родитеља још у утробама мајки. Западна антикултура жање свој страшни род међу морално посрнулом омладином, којој није усађена свест о православној породичним вредностима, о разликовању хришћанске љубави од разврата и блуда. Отуда таква лажна љубав, као грех, порађа још већи грех – чедоморство и пад наталитета. На тај начин наш народ постаје сопствени егзекутор. Духовном и физичком одумирању нашег народа доприноси и душегубно представљање и наметање содомског греха настраности и изопачења, званог хомосексуализам, као прихватиљиву норму и правило живљења.

Услед свега тога из Београдске патријаршије се уместо гласа који позива на свенародно покајање, чују само позиви на екуменизам, дијалог са римокатолицима и инославнима, све са крајњом жељом да нас римски папа удостоји своје посете. Уместо бриге због трагичног духовног стања српског свештенства, а последично и народа, већина епископа Српске православне цркве се брине превасходно за такозвани „дијалог љубави“, запостављајући истину, и за уједињење са Ватиканским јеретичким престолом, а остатак њих заокупљен је остварењем личних интереса, стицањем профитабилних епархија и парохија. Изнад бриге и старања о сопственој пастви, српски епис-

копат се дао у васпостављање јединства са непокајаним јеретичима, посредством јеретичког екуменистичког покрета. Напред је речено и показано, што је већ сада очигледно, да ће плод таквих екуменистичких стремљења бити само још једна срамна унија, записана црним словима у историји наше Цркве. Потребно је имати богочовечанске циљеве, али и богочовечанску методологију, по речима оца Јустина, јер циљ не оправдава средства, (што је супротно јеретичкој доктрини) а савремени екуменизам није богочовечанска методологија, већ глобалистичка и антихришћанска.

Видимо да су се на веру православну и Цркву Христову многи непријатељи устремили. Ипак, утешно је, браћо и сестре то што у свакој помесној цркви православној има православно стојећих, који у мери својих снага и могућности пружају отпор јересима и надошлим таласима урушавања православне вере и живљења. Дубоко смо свесни смисла православне саборности и заједничарења у једној вери, остављеној у наслеђе, али и на одговорност нама православнима. Свесни те одговорности овом приликом, смирено и братски, упућујемо позив на саборну антиекуменистичку борбу и на обједињење и саборност у духу и исповедању вере православне, свима који верују и мисле православно и антиекуменистички.

Упркос свим побројаним искушењима, која нису мала, нити безазлена, велики је и од њих већи и моћнији наш Бог, *Који хоће да се сви људи спасу, и да дођу у познање истине* (1. Тим 2, 4). Зато нас Свевишњи усред свих ових невоља призива на крепку веру у милост Његову, и преко пророка Исаије храбри: *Укрепиће клонуле руке, и колена изнемогла утврдиће* (Ис 35, 3). Упућује нас Господ на веру која је делатна, која покреће на покајање и исправљење, која позива и мало и велико; пастире

и вернике; властодржце и просте на покајање које је Богу угодно, а за душу благотворно. Да се утврђујемо у таквој вери учи нас и апостол Петар, образлажући циљ и смисао искушења која Господ попушта, јер каже: *А Бој сваке благодати, који вас позва на вечну своју славу у Христу Исусу, он да вас, пошто мало пострадате, саврши, да утврди, да укрепи, да утемељи* (1. Петр 5, 10). Сам Господ нас, такође, опомиње и усмерава којим путем да ходимо, слично је поучавао и упућивао изабрани народ израильски, говорећи им: *Зашто укрепили сте се добро да држите и творите све што је написано у књизи закона ... да не одступате од њега ни надесно ни налево* (Исус Нав 23, 6).

Речено је: *Мудрост крепи човека* (Проп 7, 19) а мудрост светоотачка нас преко светог Саве саветује *да држимо веру чисту и молитву честу*²⁴, тј. да се у православном исповедању вере држимо и побожног живљења у посту, молитви, исповедању грехова својих, причешћивању и свеукупном држању заповести Божијих, са добром надом у Бога који таквим прегоацима дарује вечна добра у будућем веку, а у овом животу све што је неопходно. Само побожним животом стичемо снагу за чување и исповедање вере православне. Без побожног живљења нема ни побожног исповедања вере; без једног и другог нема спасења. На Господа своју наду полагимо, поучени псалмопојцем који каже: *Стави на Господа бреме своје, и Он ће те пошкрепити* (Пс 55, 22) и таквом вером наоружани смело наставимо своју борбу за духовни и национални опстанак и опоравак.

Неисцрпне су ризнице Божије милости и снаге коју он дарује верним слугама, јер је речено у Светом писму: *Бојаштво и слава од Тебе је, и Ти владаш свим, и у Твојој је руци моћ и*

²⁴ Свети Сава, *Беседа о правој вери*.

сила, и у Твојој је руци узвисиши и укрепиши све (1. Дн 29, 12). Када је изабрани израиљски народ градио свој храм Господу, људи су у једној руци држали мач, бранећи се од непријатеља, а другом су градили; у таквим невољама крепили су једни друге речима: *Устанимо и зидајмо*, а последица тога исказана је даље у Светом писму: *И укрепише им се руке на добро* (Нем 2, 18). Зато и ми устанимо и зидајмо, градимо пре свега домове наших душа, као храмове Духа Светог. Затим, ограђујмо и подупиримо Цркву нашу православну, чувајући њене темеље, веру нашу, уграђујући себе у Њу побожним животом нашим. У томе нас охрабрује псалмопојац Давид, подсећајући нас да су чврста обећања Божија, да ће Бог бити уз оне који му служе и држе заповести његове, јер вели: *Закон је Господњи савршен, крепи душу; сведочанство је Господње верно* (Пс 19, 7) и још: *Неће даћи довека праведнику да посрне* (Пс 55, 22).

А сам Господ Бог наш, у кога верујемо и кога исповедамо у Светој Троици, Отац, Син и Дух Свети, са којим почесмо и завршавамо, оснажује нас, крепи и охрабрује говорећи: *Не бој се, јер сам ја с тобом; не плаши се, јер сам ја Бог твој; укрепићу те и помоћи ћу ти, и подупрећу те десницом правде своје*. (Ис 41, 10).

У манастиру светог Николаја Мирликијског
у Лозници код Чачка
у Недељу светих отаца
лета Господњег 2014.

Предстојатељ
Молитвеног црквено-народног Сабора
Епископ рашко-призренски
и косовско-метохијски у егзилу
др Артемије

